

1113 3die Beh. af Lovf. om Vortforp. af Fæsteg. efter Fdn. af 15de Juni 1792 § 11.

1114

Seg meente nu, at deraf fulgte, at Fader kunde overdrage til Søn i levende Live og at det vistnok ikke var denne Side af Sagen, der hidtil havde fremkaldt nogen Tvivl. Man svarede mig, der staaer Arvinger. Men jeg kan ikke troe, at dette improviserede Svar var ret vel overvejet, thi ved Arvinger forståes ikke alene død Mand's Slægt, der er kaldet til at arve, men derved forståes tillige levende Mand's Familie, der er berettiget til, naar han engang luffer sine Dine, at arve ham. Saaledes er vor gamle danske Lovs Retssprog, saaledes bruges Ordet i vore seneste Arvelove, og saaledes bruges det jo navnlig altid — og det er det, man nærmest maa have Die paa ved en Contractsordning — saaledes bruges det altid i Contractsforhold. Enhver af os kjender Skjoder, Arvefæstebreve og slige Documenter; de lyde altid paa Overdragelse til en navngiven Contrahent, og hans Arvinger, men jeg skal henstille, om det nogen- sinde skulde falde Noget ind at troe, at disse Arvinger ikke uden Samtykke skulde kunne komme til Brug og Nydelsen af Eiendommen for den egentlige Medcontrahent havde lukket sine Dine. Det er jo muligt, at denne Be- tragtning af mig om en Ret til Overdragelse inden Familiens Grændser ikke var fuldkommen rigtig, men hidtil har jeg idetmindste ikke hort Noget som helst, som jeg kunde ansee som et imødegaaende Svar. Og maatte jeg, som jeg troer, have Ret, saa ligger det allerede meget nær, at Godseteren ikke let skal kunne have større Interesse i at modsætte sig en Afstaaelse til Krediemænd end til de ham aldeles ube- kjendte Arvinger. Seg skal imidlertid i Die- bliffet see bort deraf og gaae over til det, som egentlig er det brændende Spørgsmaal, nemlig Berettigelsen til at overdrage til Andre end Slægten. Seg tænker, at de Forhand- lingen, vi have ført om dette Spørgsmaal, maae have vist, at det ikke er om Keiserens Skjæg, at Forhandlingen dreier sig, men at der er nogen Interesse i Afgjørelsen, thi ellers vilde vel ikke den ene Side af Salen ønske

dette Spørgsmaal besvaret i en bestemt Ret- ning, og den anden Side af Salen saa be- stemt modsætte sig en saadan Afgjørelse. Hvad var da vel den gamle Lovs Mening i saa Henseende? Ja, mine Herrer, det afhænger jo først og fremmest af Lovens Ord, og det er ikke behageligt i en lovgivende Forsamling at skulle indlade sig paa en Drøftelse af en Lovs Ordindhold, om det endogsaa kun gjælder om meget saa Ord, men det er for mig personlig endnu mindre behageligt, fordi den eneste Ta- ler, der her i Salen hidtil har indladt sig paa en Underøgelse i saa Henseende (Ekel), udtalte sig meget stærkt, idet han gjentagende paastod, at disse Ord fornuftigvis kun kunde have een Betydning, den nemlig, at der i Contracten selv maatte være en Gjæmnel for Berettigelsen, at der maatte være en Tilladelse fra Vortforpagterens Side — alt Andet var ufornuftigt. Nu ville mine ærede Collegaer forståe, at det ikke kan være behageligt for mig at forsvare en Mening, som saaledes paa Forhaand er forfættet, ikke behageligt at havde en Forvokning, som endog blot i en enkelt Collegas Dine fremstiller sig som ufor- nuftig; jeg haaber derfor, at man vil tilgive mig, om jeg et Døeblik tilbageholder min egen Mening, og tillader mig at lade Andre tale. Det ærede Thing vil da vide, at vi havde et ret fornuftig Indenrigsminister i 1856—57, der havde en ganske anden Opfattelse af disse Ord, og meente, at hine Ord ingentunde sig- tede til et særligt Samtykke fra Godseterens Side, men alene indtalte, at Overdragelsesret- ten var Noget, der laa i Rettsforholdets Na- tur, og saaledes var: „i Overeensstemmelse med Contractens Væsen og Indhold“. Man vil maaskee sige, at denne Opfattelse blev af- vist ved Overrettsdommen af 1859, men saa tillader jeg mig at nævne en anden Mand, hvis Autoritet i juridiske Sager hidtil har staaet saa temmelig uansøgt, nemlig afdøde Geheimeraad Visted. Han har bestættiget sig med de Ord i § 11, hvorefter her er Tale, i en Afhandling om Fremlet, og han var, som